

בונים את צבא העם באהבת חינוך

אגרת הרבצ"ר

פרשת מסעי – אחריות מנהיגותית

כ"ה). הכהן הגדול הוא האחראי על עולמה המוסרי והרוחני של האומה, עליו לחנך את העם לערכים ולפיתוח תכונותיהם הטובות. אם אירעה תאונה בה הרג איש את רעהו, על אף השגגה שבמעשה זה, יש לערוך חשבון נפש והסקת מסקנות כיצד ניתן יהיה למנוע בעתיד מקרים דומים של פגיעה בחיי אדם. את חשבון הנפש עורך הכוהן הגדול. מתוקף היותו המחנך הראשי של האומה. זה מקומו האמיתי של מנהיג. מחד גיסא – דואג לכל פרט, ומאידך גיסא – חש אחריות אישית כלפי כל תקלה.

העם ידע להעריך מסירות זו של הכוהן הגדול. אחת מתחנותיהם של בני ישראל במדבר הייתה בהר-ההר: **"וַיַּחֲנוּ בְּהַר הַהָר בְּקֶצֶה אֶרֶץ אֲדוֹם; וַיַּעַל אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן אֶל-הַר הַהָר עַל-פִּי ה' וַיָּמַת שָׁם"** (במדבר ל"ג, ל"ז-ל"ח). בני ישראל עוצרים את מסעם ומתעכבים במשך 30 יום, רק על מנת להכיר תודה לאהרון הכוהן הגדול, שדאג לאחוה ולשלום בעם (מסכת אבות דרבי נתן י"ב, ג"ו), ושנשא במשך שנים רבות את האחריות הכבדה לחינוכו הערכי של העם.

מפקדים וחיילים יקרים,

דמויות המופת ההיסטוריות שלנו – עד ימינו ממש – הם אותם ענקי רוח שדאגו בכל מאודם לעם הזה, לתקומתו, ולעמידתו הזקופה כישות ריבונית בארצו. ובדרך – תמיד, רק העושה - טועה. היחס העמוק שלנו אל מנהיגינו נובע דווקא מפני שגילו מסירות נפש של ממש עבורנו. ובאמת – **בזאת ניבחן כמפקדים וכמנהיגים.**

מוקירכם,

פרשת מסעי, הפרשה האחרונה בספר במדבר, עורכת סיכום של הדרך אותה עבר העם ממצרים לארץ ישראל.

בתחילת הפרשה מפורטים 42 המקומות בהם חנו בני ישראל במהלך מסעותיהם במדבר. למרות הקושי הרב, עם שלם משקיע את מלוא המאמצים על מנת להמשיך ולהתקדם לעבר המטרה – להגיע לארץ ישראל. קול פנימי בוער בתוכם וזועק: **"הביתה!"**. הקול הלפי הקורא לכולנו לשוב הביתה, אל מולדתנו – ארץ ישראל – חרף כל הקשיים והתלאות, מהדהד בחדרי לבותינו לאורך כל ההיסטוריה. זהו הקול שליווה את אחינו האתיופים במסעם אל הארץ, בני עמנו היקרים, שלא ראו במשך 2,500 שנה את ארץ ישראל ואת אחיהם. פתאום הקריאה **"הביתה!"** דחפה אלפים ללכת עם נשיהם וטפם ברגל, לאורך אלפי קילומטרים. על מעשים כגון אלו אמר הרמב"ן (על בראשית י"ב, ו'): **"כל מה שאירע לאבות – סימן לבנים"**.

כאשר הדרך הביתה מתקרבת לסיומה, כאשר כבר רואים את נופיה של ארץ ישראל, נדרש לבנות ולעצב את המדיניות החברתית, את הדרך להתמודד עם שולי החברה.

הציבור הישראלי, ככל ציבור, כולל גם אנשים פחות-מהוגנים – אך איננו מתעלמים מהם, איננו זורקים אותם מאחורי סורג ובריח היישר אל בית הספר הטוב ביותר לפושעים, אלא, מתוך אמונה בטוב הטמון בהם, מנסים להעצים את נקודות הטוב שבהם על-ידי חינוך. תהליך שיקום זה מתרחש בערים הנקראות **"ערי מקלט"** – בהן כל רוצח בשגגה יכול להימלט אליהן ולזכות להגנה פיזית מפני משפחת הנרצח, והזדמנות למפגש בלתי אמצעי עם הלוויים – מחנכי העם, שערי המקלט היו חלק מ-48 הערים שניתנו להם ברחבי הארץ.

הרוצח בשגגה יושב בעיר המקלט עד מותו של הכוהן הגדול: **"וַיָּשֶׁב בָּהּ עַד מוֹת הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל"** (במדבר ל"ה,

הרב רפי פרץ, תא"ל

הרב הראשי לצה"ל